

Publicerad 2012-02-07 17:54 av Tomas Söderlund

fristående del 5 av en serie.

Del 4

Leons efterlämnade dagboksanteckningar (funna av Magnetisören)

15 juni

Det har kommit till förstäderna. Det vilar där. Om man blundar kan man se rök från lägereldar. Det sätter eld på alla plundrade nyckelknippor, på allt hopsamlat brunnsvatten. Tänk att så mycket svartkrut fanns i vattnet. Man undrar vad det måste ha gjort med barnens njurar. Man undrar var det kom ifrån, vem som bidragit med salpetern. Och varför.

21 juni

Det har rest sig bakom dina axlar. Den grå tornskuggan fälls runt dig, läggs i jorden under dig, sys fast av två hopslingrade skriftspråk som översätter varandra i oändlig rekursion. Varje gång en översättning går fel och en betydelse förändras skjuter något ned i stenen, som en sporre, som ännu ett friläggande hugg.

Om fyra veckor är det över, gissar jag. Kanske fem. Man har på en synlig plats i hamnen redan låtit tillskapa sockeln där stenblockets ännu dolda inre form slutligen skall resas - och längs sockelns bas är en meanderremsa skuren; det är svårt att inte tycka att de ändå har lyckats ha kvar sin humor.

3 juli

Vi skapade en kropp och förde kontinuerligt in strontium i brosket. Det var när allt kommer omkring vad vi gjorde, och det ingår i sammanhanget som flyttat dig. Det är inte hela sanningen, men att bortse från det blir allt mer omöjligt. De flesta är redan döda, i laboratoriet och utanför. Det sägs att vi andas snabbare. Kanske är det så. Eller kanske ryms inga lungor i bröstkorgen längre. Jag har hört talas om hjärtan som slagits med varandra.

7 juli

Så många dockor av mjölkigt glas på dansgolvet. Man ser skenet igenom dem. Vi står orörliga i takt med musiken. Jag har alltid hållit en kniv, men du har börjat längta efter den.

Vad är det för musik? Jag har hört den tidigare, men inte på det här viset. Den är högre, renare i klangen, låter som en levande själs flämtning inför det ofattbara. Den har gnagt av alla sinnesorgan och dragit dem upp i ljusramperna. Varför har den över huvud taget klor?

11 juli

Du vet mycket väl var du står, du har efter varje steg på nytt mätt upp koordinaterna och vinkeln till Arcturus med dina sextanter och de andra instrumenten. Jag vet var jag står, ty i magen känner jag avståndet och vinkeln till dig med trettio värdesiffrors precision.

Du vet emellertid inte var jag står, och jag vet inte var du tror att jag står. Och det här met´shtabellverket som har givits som en gåva till mig är till föga hjälp. Enligt det har vi ramlat över tidens kant redan, med ärret över pannan och det bjärtröda penseldraget över mellangärdet, och vi faller nu ned i en kosmisk struktorg. Själva ögonblicket när fotfästet borstas undan är egentligen bara en formalitet. Det står inte heller i boken hur det brukar sluta med sådant. Även om jag har mina aningar.

En kuriositet; det står en giraff på dansgolvet exakta centrum. Alla glasdockor envisas med att ange alla mått relativt denna svårbegripliga giraff. Omräkningen tar all min tid, nästan all min kraft numer. Men giraffer kan också uppskatta musik, tror jag. Den har en längtan i ögonen, den också. Det gör det svårare.

1 augusti

Jag har en alternativ plan. Jag kallar den det perfekta brottet. I den ingår att leda förstäderna in i giraffens pupiller på ett underbart vägnät, och att själv övergå till att vara en nyans av det giraffgula. Jag är bara rädd för att panik skall utbryta, att någon skall bli nedtrampad som är gjord av klarglas, någon som ännu lever innerligt. Dessutom har min kropp (och många som liknar den) lastats på en statargilångtradare redan; jag skulle behöva den för att sätta planen i verket.

(Plötsligt minns jag, som i en dröm, hur jag gått i processioner där män burit salpetersäckar över axlarna, och hur tyngden av dem uppfattades som den specifika faktor som höll oss alla kvar mot jorden.)

3 augusti

Stenhuggarens son - han kom till mig, bar in nötta och skrapade fotografier av hårsvall som sken på solen, och jag talade med honom. Om det ironiska i meanderremsan. Om fadern. Jag frågade också hur det var med hans njurar. Jag kan inte säga att jag blev klokare.

Jag skulle vilja tala med en vuxen människa. Jag skulle vilja ställa en fråga. Jag skulle vilja få ett rakt och entydigt svar. Fast egentligen skulle jag vilja få två. Ett för varje riktning i korridoren. Korridoren som är ett själstillstånd med sviktande lysrör.

7 augusti

Jag måste sluta skriva. Det har vandrat in på dansgolvet. Ikväll skall vi dansa med det. Du börjar röra armarna. Jag börjar röra armarna. Giraffen följer oss med blicken. Nu dansar vi med det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Söderlund med Poeter.se id #19761 innehar upphovsrätten